

Einhverju sinni ætlaði Aubry að heimsækja unnustu sína, og sendi hund sinn á undan sér, til að skýra henni frá komu sinni; en gekk sjálfur aleinn í gegn um skóginn hjá Bondi. En alt í einu réð fjandmaður hans á hann þar í skóginum, og myrti hann, og gróf hann síðan undir tré einu.

Hundurinn beið nokkrar stundir húsbónda síns hjá unnustu hans, en loks gjörðist hann mjög órór og hljóp burt frá þjónum. Undir miðnætti komst hann inn í skóginn, og fann brátt gröfina, lagðist á hana, og lá þar, uns sulturinn þrengdi svo að honum, að hann var neyddur til að halda á burt.

Maður er nefndur Ardillere; hann var mesti vinur Aubrys, og var Aubry vanur að matast hjá honum. Einhvern morgun kemur hundurinn þangað; var hann þá mjög magnlítill og horaður; ýlfraði hann ægilega, sem vildi hann segja frá, hve mikils hann hefði mist. Þá er hann hafði fengið mat, tók hann aftur að ýlfra, hljóp til dyra, og litaðist um, hvort enginn fylgdi sér. Að síðustu hélt hann burt, og tjáði það ekkert, hversu vel sem að honum var látið. Að fjórum dögum liðnum kom hann aftur, og gekk svo í heilan mánuð, að hundurinn kom við og við.

Að síðustu tók Ardillere að þykja það mjög svo undarlegt, hversu sorgbitinn hundurinn leit út, hversu fjarska-horaður hann var, og að hann skyldi koma svo, að Aubry væri eigi með. Hann fylgdist því einhverju sinni með hundinum, en hundurinn hélt í kjól hans, sem hann vildi draga hann með sér.

Þá er þeir komu í skóginn, kastaði hundurinn sér niður undir tré einu, sem örvinglaður, tók að klóra ákaflega í jörðina með loppunum og ýlfra aumlega, og furðaði Ardillere sig mjög á þessu; hann lét grafa þar niður í víðurvist þriggja vitna, og fanst þar lík eitt, alt blóðugt og afmyndað; en alt um það mátti sjá, að það var lík Aubrys. Ardillere lét flytja leifar vinar síns til Parísarborgar og veita sæmilega greftrun. Brátt varð það heyrnum kunnugt, hversu hryggilegan dauðdaga Aubry hefði hlotið, en engin rök voru að því fundin, hver morðinginn væri.

Nokkru síðar sá hundurinn Macaire, en óðar en hann varð hans var, hljóp hann á hann, og kæsti tennurnar í kverkar honum, og mundi hundurinn hafa drepð hann, ef aðrir menn hefðu eigi bjargað honum, og veitti þeim þó fullörðugt að ná hundinum af honum. En í hvert sinn, sem hundurinn sá hann, hljóp hann á hann óður.

Þetta þótti kynlegt. Og fór nú Ardillere að gruna, að Macaire mundi valdur að morðinu, lét taka hann fastan, og halda þróf yfir honum. Kom þá hið sanna í ljós. Varð hundurinn þannig til þess að koma upp um hann glæpnum.